

DEMOGRAFIA

Sobre la població a les Terres de l'Ebre

L'evolució de la població no és "només" un indicador demogràfic. És també un indicador econòmic de primera magnitud. Des de fa ja algun temps, des de la universitat, i a través fonamentalment de la Catedra d'Economia Local i Regional (CELIR), fa temps que alertem de l'evolució d'aquesta variable en el territori. Bàsicament, i per no allargar massa la lectura, les dades indiquen que: en primer lloc, l'evolució de la població a les Terres de l'Ebre va ser positiva fins a finals de la dècada anterior, atribuint-se el creixement al component migratori exterior; en segon lloc, i independentment del patró global traçat per la po-

blació ebrenc, el component natural (és a dir, naixements menys defuncions) és secularment negatiu, determinant per a l'estructura demogràfica territorial, més envellida que la mitjana del país; i, en tercer lloc, hi ha una emigració interna (fonamentalment a la resta de Catalunya) que, més enllà d'estabilitzar-se, fins i tot ha crescut als darrers anys (en termes nets uns 400 efectius l'any marxen). Específicament, la conjunció dels diferents components (creixement natural negatiu, saldos migratoris interns (Catalunya) negatius i externs no positius) ha desencadenat una caiguda molt significativa de la població des del

2011 fins al 2016, de l'ordre del 5,6% (quasi 10.800 persones menys), i que contrasta amb l'augment d'un lleuger 0,2% registrat a tot Catalunya. L'envel·liment (component natural), la falta de perspectives econòmiques (poca atracció i més sortida), juntament amb la inèrcia dels joves cap a viure noves experiències fora del territori (zona de Barcelona i Tarragona) està desembocant en una regressió poblacional de conseqüències nocives si es manté en el temps. De fet, no som només nosaltres els perjudicats per aquests patrons, que han esdevingut un fet prou generalitzat en les zones interiors i rurals del país. A l'hora de

buscar solucions (que no són màgiques) hem de pensar, però, que una part de l'emigració selectiva (en especial la del jovent) és, en certa mesura, comprensible. Per tant, hem d'actuar sobre els altres components. En aquest sentit, proposaria un pacte de país per desenvolupar aquests espais que estan lluny de les zones centrals d'alta densitat poblacional i econòmica i que podria concretar-se en un Pla integral multidimensional per afavorir la població en aquestes àrees i que hauria d'atacar temes com la divulgació i comunicació, els incentius a la instal·lació d'empreses i població i les millores en les infraestructures de



Juan Antoni Duro Moreno
catedràtic d'economia i director del
Departament d'Economia de la
Universitat Rovira i Virgili.

transport i de TICs. Pot semblar complicat, però hem de pensar que les dinàmiques inercials en favor de les zones centrals també es superposen amb d'altres que poden afavorir aquests entorns i haurien de donar esperances de redreçament a mitjà termini. Tènim, doncs, deures de país.